

พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์

ชฎาน์พิมพ์

โศลก
ใต้แสงดาว

“ที่ผมเพิ่งให้คุณไปคือรักแท้ครับ ลักษมีเทวีของผม”

ชญาณ์พิมพ์

โคลงรัก ใต้แสงดาว

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ขีดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วย
สถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทาง
ความคิดและสังคม

ทิ ม ค ำ

สำนักพิมพ์

สุนทรียแห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๔๑๐

โคลกรักได้แสงดาว

ผู้เขียน : ชญาน์พิมพ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ธันวาคม ๒๕๕๔

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ธันวาคม ๒๕๕๔

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : มิถุนายน ๒๕๖๐

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้ลอกเลียนหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3006-4

ราคา ๒๒๕ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกนันทิต วสันต์ พร้อมมิตร ญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ใจสุข ศรัณย์รัชต์ เขียวไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : พัชรียังกูรพัฒน์รัตน์

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : สุพิน สุกัลยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท เอส.เอเซียเพรส (๑๘๘๘) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหภาพบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : สุวัชฌา โลกิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธัญญ์พัชร โพธิ์ชัย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ภิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : ณุเบศ สมฤทธิ์ ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เฉติยา โลกิตสถาพร

หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารินา จิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : จ.ศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

satapornbooks

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหภาพบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๗

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้าที่กระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ต้นฉบับ

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔, ๕๖

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำสำนักพิมพ์

จากความศรัทธาในเทพเจ้าทางฮินดูและความชื่นชอบวัฒนธรรมอินเดีย ทั้งบทเพลง บทกวี ภาพเขียน งานศิลปะ ก่อเกิดเป็นนิยายรักโรแมนติกในมือผู้อ่านเล่มนี้

โคลกรักได้แสงดาว พาเราท่องอินเดียผ่านตัวอักษรที่สรรค์สร้างขึ้นจากจินตนาการของนักเขียนผู้หลงใหลในดินแดนภารตะเปี่ยมมนตร์ขลัง

โคลกรักได้แสงดาว พาเราเดินทางสู่อารมณ์ละเมียดละไมที่ไม่มีตรรกะเหตุผล ไตมาอรรถาธิบายความรู้สึกที่เรียกว่า 'รัก'

เพราะมันอาจเกิดขึ้นโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวเมื่อคนสองคนโคจรมาพบกัน

“ผมมองเห็นพระผู้เป็นเจ้าในตัวคุณ”

“แม่ผมเคยบอกไว้ว่าการรักใคร่รักใคร่คือการมองเห็นพระผู้เป็นเจ้าในตัวคนคนนั้น และทุ่มศรัทธาไว้แทบเท่าคนคนนั้นอย่างสุดหัวใจ...

“วินาทีที่ผมเห็นคุณครั้งแรก ผมก็เข้าใจที่แม่พูดทันที พระผู้เป็นเจ้ามีอยู่จริง และท่านก็สถิตอยู่ในตัวคุณ”

ประโยคบอกรักลึกซึ้งกินใจเจือกลิ่นอายท่วงทำนองความเชื่อศรัทธาในเทพเจ้านี้พาเราลงถึงกับห้วงอารมณ์หลากหลายมิติของตัวละครที่มีชีวิตชีวาในทุกอนุ

ความเชื่อที่ว่ามนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของกันและกันและกำเนิดมาจากพระผู้เป็นเจ้า จะเป็นแก่นแกนหลักของวัฒนธรรมความเชื่อที่ผู้เขียนสอดแทรกไว้ตลอดเรื่องราວ ความรักงดงาม เพียงแค่ใช้หัวใจมองให้เห็นเท่านั้น ดังคำกล่าวของตัวละครเอกในเรื่องที่ว่า

“มนุษย์เป็นผลงานสร้างสรรค์ชิ้นเอกของพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทิ้งอนุเล็กๆ เอาไว้ในทุกๆ สิ่งที่พระองค์บันดาลให้ถือกำเนิดขึ้น เพียงแต่มนุษย์เราจะมองเห็นหรือไม่ก็เท่านั้น”

พิมพ์คำสำนักพิมพ์

ຕົວຢ່າງ

โศลกบทที่

๑

With a glance of your eyes
เพียงเจ้าชมัยเนตร...

“Oh...Orgie!!!” (โ๊ะ...เซ็กส์หมุ่!!!)

เสียงวี๊ดว้ายของเพื่อนสาวที่ยืนอยู่ด้านหลังทำเอาลักษณะมีต้องชะงักมือที่กำลังกดชัตเตอร์กล้องดิจิทัลตัวจิ๋ว ดวงหน้าเรียบรูปไข่ขึ้นสีแดงจัดราวผลตำลึงสุก หญิงสาวหันขวับมาหาต้นเสียงที่เป็นต้นเหตุให้เธอกลายเป็นจุดสนใจของบรรดานักท่องเที่ยวที่เดินผ่านไปมาแทบจะในทันที

“นี่พวกแกจะบ้าหรือไยยะ ตะโกนออกมาได้ไม่รู้จักอาย ไม่เห็นหรววว่าเขานั่นมามองกันหมดแล้ว!”

หญิงสาวถลึงนัยน์ตาคมขุ่นเคืองใส่สองสาวเพื่อนซี้ที่ยืนหัวเราะคิกคักกันอยู่ ลำพังรวบรวมความกล้ากดชัตเตอร์ถ่าย ‘ภาพหวิวหวิว’ อายุกว่าสองร้อยปีเบื้องหน้ามือไม้ก็สั่นจนแทบจ้มกล้องไม่อยู่ ยิ่งมาตกเป็นเป้าสายตาของนักท่องเที่ยวและไกด์ชาวพื้นเมืองเช่นนี้เธอก็ยิ่งรู้สึกอายจนแทบอยากจะมุดเข้าใต้วิหารศักดิ์สิทธิ์นี้เสียให้รู้แล้วรูด เล่นตะโกนคำนั้นเป็นภาษาอังกฤษซึ่งคนค่อนข้างโลภฟังรู้เรื่อง อย่างนี้นั่นจงใจแกล้งกันนี่นา เพื่อนเราเผาเรื่อนซัดๆ!

“เหมม อย่าซีเรียสน่าโ๊ะเหมม แค่อ้อเล่นเฉยๆ เผื่อแกจะผ่อนคลายบ้าง

เห็นยืนตัวแข็งที่นึกว่าจะแปลงร่างเป็นรูปปั้นเข้าไปจอยมหกรรมหมูกับเขาซะแล้ว” สาวร่างอ้วนเจ้าของเรือนหมมหยิกยาวถึงกลางหลังพุดกั๊กหัวเราะ

“ไอ้ทะเลิ่ง!” ลักษณะแหว่ล้นก่อนจะลดระดับเสียงเมื่อเห็นว่าพวกตนยังตกเป็นเป้าสายตาคนที่เดินผ่านไปมาอยู่ เพิ่งรู้ว่า ‘แขกมุง’ สลายตัวยากกว่า ‘ไทยมุง’ ก็นั่นนี่ละ “พุดอะไรบ้างๆ ของเกยะไฉเนย ฉันมาทำงานกับข้อมูลไปเขียนนิยาย ไม่ได้คิดเรื่องบ้างๆ แบบนั้น”

“อ้าว จะไปรู้เธอ เห็นจ้องภาพกามสูตรต้นตำรับตาเป็นมันขนาดนั้นก็นึกว่าอยากลอง”

‘ก่อนนัย’ หรือณัฐวรา ตัวแสบของเพื่อนๆ ลอยหน้าลอยตาล้อหญิงสาวหน้าแดงจัดอย่างนึกสนุก ด้วยรู้ว่าเพื่อนรักคนนี้ใส่ชื่อไว้เพียงสาในเรื่องนี้เพียงใด ทุกครั้งที่เธอหรือคนอื่นๆ จ้อเรื่องได้สะตือกันอย่างกะนองปากประสาสาวสมัยใหม่ ลักษณะก็จะเอาแต่นั่งฟังเงิบๆ ดวงหน้าแดงระเรื่ออย่างให้เห็นละ และเพราะไร้เตียงสาอาณันเองติดรักในนิยายหวานแหววของแม่เจ้าประคุณถึงได้มีแต่จับมือถือแขน หอมแก้มกุกกัก ส่วนบทเข้าพระเข้านางนะหรือ ไม่ต่างอะไรกับละครหลังข่าวที่พอพระเอกจับนางเอกกดลงบนเตียงบูบ กล้องก็แพนไปที่แจกันดอกไม้หัวเตียงหรือไม้เท้าพระจันทร์บนฟากฟ้าบับ ตัดฉากมาอีกทีก็เรียบร้อยโรงเรียนละครน้ำเน่าไปเสียแล้ว เรียกว่าปิดไฟใส่กลอนปล่อยให้คนอ่านจินตนาการเอาเองว่าอย่างนั้นเถอะ

“ไฉ่บ้า!” ลักษณะเแยกเขี้ยว นึกอยากจะหยิกแก้มอูมๆ ของแม่เพื่อนจอมเขี้ยวนัก ชอบพุดจาเป็นสาวก้านโลกทั้งๆ ที่ ‘ไร้ประสบการณ์’ กันถ้วนทั่ว ไม่อย่างนั้นจะตาลุกวาวขอร่วมต่อสังขารมาถึงอินเดียเมื่อเธอเอยปากว่าจะบินมายังกลุ่มวิหารขุขราโหที่เลื่องชื่อไปทั่วโลกเรื่องภาพกามสูตรรอบกำแพงวิหารเพื่อเก็บข้อมูลไปเขียนนิยายเรื่องใหม่เช่นนี้หรือ

“เอาน่าใหม่ พวกฉันก็แค่ล้อเล่นเพราะเห็นแก่งำหนำนิ้วคิ้วขมวดเหมือนถ่ายไม่ออกมาสักสิบวัน อย่าโมโหเลย” เตือนเด่น หญิงสาวหน้าหมวยเจ้าของเสียงหวานโมโนโทนอ่อนโยนพร้อมยิ้มกว้าง พลงทอดแว่นสายตากรอบ

ทองออกมาเช็ดฝุ่นผงที่ปลิวมาตามแรงลม แม้จะเข้าสู่เดือนพฤศจิกายนที่อากาศค่อนข้างเย็นสบายและร่มรื่น หากแสงแดดแรงกล้าของดินแดนเทพเจ้าแห่งน้ำกลับแผดเผาผืนดินแห้งผากจนแปรสภาพเป็นฝุ่นผงปลิวมาติดเสื้อผ้าและเส้นผมอย่างง่ายดาย “ว่ากันว่าเดี๋ยวนี้ จะเก็บข้อมูลไปเขียนฉากเลิฟซีนี้อีโรติกทั้งที มาดูรูปปั้นเย็นชืดแบบนี้จะไปได้อรรถรสอะไร รู้เปิดซีดีหนังโป๊แล้วเขียนบรรยายแบบคนอื่นไม่ดีกว่าหรือ คูลี แต่ละท่าพิสดารอย่างกับกายกรรมเปียงยาง จะทำได้จริงหรือเปล่านั้นไม่รู้”

ไม่พูดเปล่าแม่สาวปากกล้ายังชี้ไปยังภาพสลักหุ่นต่าบนกำแพงอย่างคึกคะนอง ภาพบุรุษเพศดีลังกาเสพสมกับหญิงคนรักด้วยท่วงท่าเหนือจริงเสียจนคนมองรู้สึกกระอักกระอ่วนพิกล

“ฟังพูดเข้า ถ้าพ่อแก่ได้ยินเข้าละก็ลมจับแน่” ลักษณะที่ลอมตาขึ้นมองฟ้าอย่างเอือมระอา เห็นเดือนเด่นบนเสวรมาดำกริการูปแบบนี้ก็เถอะ แก่นเขี้ยวไม่แพ้ยายก้อนเนยเลยเขี้ยว เมื่อครั้งเรียนมหาวิทยาลัยเธอสนิทกับเพื่อนร่วมก๊วนมักรวมกลุ่มกันที่โต๊ะม้าหินหน้าโรงอาหารคณะอักษรศาสตร์คอยรื้อเรื่องวนลิตติหุ่่มๆ ที่เดินผ่านเป็นประจำอย่างไม่เคอะเขินสักนิด ชายหนุ่มพวกนั้นเสียอีกเป็นฝ่ายเขินเสียจนเดินขาแทบขวิด

“อู๊ย...แม่สาวโลโละได้ยงสานีดูแผ่นซีดียังไม่ถึง ๕ นาทีก็เล่นเปิดตาชุกได้โตะแล้ว จะไปได้ข้อมูลอะไรกัน” ณัฐวรายักกิ้วหัวตาล้อเลียนเพื่อน “อีกอย่างดูเฉยๆ มันจะไปสมจริงเท่าลองเองได้ยังไง สงสัยแกต้องรีบแต่งงานวะไอ้โหม่ จะได้เขียนจากประสบการณ์ตรง...”

สาวแสบหยุดหัวเราะทันทีที่เดือนเด่นกระหู่ซ้อคอกเข้าที่สี่ข้าง ลอบมองแววตาหม่นเศร้าของลักษณะแล้วสีหน้าก็เจือปนลงอย่างสำนึกผิด

“ฉัน...ฉันขอโทษนะโหม่...คือ...ฉันไม่ได้ตั้งใจจะพูดถึงเรื่องนั้น...”

“ไม่เป็นไรมา อย่าคิดมากสิ” ลักษณะที่ผิวยิ้มสดใส แต่เรียวปากอ้อมกลับไม่ยกยิ้มยิ้มตามใจสั่ง ดวงหน้าหวานละมุนจึงดูหม่นหมองไปถนัดตา ฉันขอไปถ่ายรูปกำแพงด้านโน้นก่อนนะ พวกแกเดินเข้าไปข้างในวิหารก่อนก็ได้”

ร่างบอบบางสวมเสื้อยืดสีขาวล้วนและกระโปรงแขกสีชมพูปักเลื่อม ยาวกรอมข้อเท้าหมุนตัวเดินลื่นไถ่ไปอีกทางโดยไม่รอฟังคำตอบรับจากสองสาว ด้วยซ้ำ เดือนเด่นระบายลมหายใจยาวขณะมองตามร่างเจ้าของเรือนผมดำขลับราวเส้นไหมเงินชั้นเลิศปล่อยสายยาวระเວวที่ก้าวฉับๆ จากไปก่อนหันกลับมามองคนตัวบ้อมด้วยสายตาขุนเคือง

“แกนี่น้ำ พุดอะไรไม่ระวังปากเลย ไปพุดสะกิดใจมันทำไม มันเพิ่งจะเข้าใจได้แห้ๆ”

“โทษที” ณัฐวราเสียงอ่อย “ก็เห็นว่าเรื่องมันผ่านมาจะครบปีแล้ว ไม่คิดว่าไอ้โหมมจะยังเฝ้าอยู่ขนาดนี้”

“เป็นใครก็เฝ้าทั้งนั้นละ งานแต่งล่มกลางคันก่อนรดน้ำสังข์แค่สองชั่วโมงแบบนั้น ไอ้โหมมมันนางเอกเกินไปเลยยอมยกเลิกงานแต่งงานง่ายๆ เป็นฉันหน่อยไม่ได้” จะยังฟังไอ้ว่าที่เจ้าบ่าวทั้งายผู้หญิงหน้าตานั้นให้ตายคาห้องจัดงานไปเลย

แม้หน้าเสียงคนพุดจะเรียบเรียบราวไร้ความรู้สึก แต่ณัฐวรากลับรู้สึกเสียวสันหลังวูบแหวนอดีตว่าที่เจ้าบ่าวของลักษณะมีขึ้นมาเฉยๆ บางทีสาวแว่นเพื่อนรักก็เอ่ยวาจาดูเดือดเสียจนเธอโพลันึกว่าแม่คุณเป็นลูกสาวเจ้าพ่อมากกว่าลูกสาวท่านอาจารย์ไฟโรจน์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังเสียอีก

“อย่าเลย มันบาปแล้วก็เสียตายของด้วย พี่ภูมิหล่อจะตาย ประชากรหน้าตาดีของประเทศไทยยังมีน้อยๆ อยู่”

สาวอวบตาปรอยเมื่อนึกถึงใบหน้าหล่อเหลาของหนุ่มรุ่นพี่ขวัญใจสาวๆ ทั้งมหาวิทยาลัย ภูมิ ยุวรัตน์ บัณฑิตเจ้าของเกียรตินิยมเหรียญทองบุรุษชายหัวแก้วหัวแหวนของรัฐมนตรีคิวพันธุกับคุณหญิงแพรวใจ ชายหนุ่มผู้เพียบพร้อมด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ และสติปัญญาเฉียบคม รวมไปถึงนิสัยใจคออ่อนโยนเหมาะสมและคู่ควรกับลักษณะมีผู้เป็นลูกสาวนักธุรกิจใหญ่เจ้าของห้างสรรพสินค้าเครื่องชื้อที่มีสาขาอยู่ทั่วประเทศทุกประการ เท่าที่เห็นภูมิเองก็รักลักษณะที่สุดหัวใจถึงขนาดขอให้บิดามารดารีบไปสุขอหมั้นหมาย

เธอตั้งแต้อยู่เรียนอยู่ปี ๓ และจัดงานแต่งงานทันทีที่หญิงสาวเรียนจบ ณัฐวราไม่เข้าใจเลยว่าทำไมผู้ชายแสนดีอย่างภูมิถึงได้กลั่นแกล้งเพื่อนเธอเช่นวันงานนั้นได้

“หล่อแต่เลวแบบนี้ไม่ควรเก็บไว้ทำพันธุ์หรือกจะบอกให้ ถ้าไอ้โหม่เจอแขกหล่อๆ แถว่าฉันจะยุให้มันไปสู้ขอเขาทำสามีเสียเลย คอยดู!”

“เพื่อเจ้าใหญ่แล้วแก มาทะเลบนหัวรีอันเดียแค่สองอาทิตย์ โปรแกรมแน่นเอี้ยขนาดนี้จะเอาเวลาที่ไหนไปเสาะแสวงหาหนุ่มแขกหล่อๆ กันยะดีไม่ดีเจอพวกโรคจิตจับไอ้โหม่ฆ่าหั่นศพจะอย่างไร มันยังมีดวงดังดูตมมนุษย์พันธุ์แปลกๆ อยู่ด้วย แกจำได้ไหมพี่ๆ ที่คณะเราตั้งฉายาให้มันว่านางงามขวัญใจคนโรคจิตนะ”

ณัฐวราส่ายหน้าเมื่อนึกถึงความหลังสมัยเรียนมหาวิทยาลัย ลักษณะที่เธอเป็นคือสวยสะอาดตา สวมทรงผมแบบพิกซ์นิ่มที่ทันสมัย ต้องชอบทุกกระเณยคนนั้น เธอมีความน่ารักน่ารัก ดวงตาโตคมซึ่งราวตากว้าง จมูกเล็กโด่งและริมฝีปากอวบอุ่มช่วยเสริมให้ใบหน้านั้นหวานละมุนชวนมองยิ่งขึ้น แม้เรือนกายจะบอบบาง แขนขาเล็กเพรียว หากทรวดทรงองค์เธอกลับเต็มถึงกลมกลึงไปทุกส่วน ไม่แปลกที่ความงามนั้นจะดึงดูดสายตาผู้หญิงด้วยกันให้หันมองทุกครั้งเวลาที่เจ้าหล่อนเอื่อยย่างผ่านฝูงชน และแน่นอนว่าคุณสมบัติอันเลิศล่อยข้อนี้ก็ดึงดูดคนผิดปรกติทางจิตเช่นกัน

อาจเพราะรูปลักษณ์บอบบางดูไม่สู้คนประสาคุณหนูทำให้เธอกลายเป็นเป้าหมายของพวกจิตวิปริตชอบใช้ว่อนอาจารย์ตามสะพานลอยไล่ไปจนถึงโจรวิ่งราว แล้วด้วยคุณสมบัติพิลึกกึกก็ข้อนี้อีกเช่นกันที่ทำให้ลักษณะนี้ได้พบกับภูมิเมื่อครั้งเขายังเป็นนิสิตชั้นปีที่ ๓ โดยบังเอิญ วันนั้นเมื่งานรับน้องนิสิตชั้นปีที่ ๑ พวกเธอตั้งใจจะมาร่วมงานอย่างมีความสุข สุข...ที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐได้ทั้ง ๓ คน และสุขที่พวกเธอทำตามความตั้งใจจะเล่าเรียนในสถาบันการศึกษาเดียวกันมาตั้งแต่อนุบาลไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัยได้สำเร็จ แต่ความสุขก็กลายเป็นทุกข์ฉับพลันเมื่อเมื่อนางงามขวัญใจคนโรคจิต

ต้องเผชิญหน้ากับชายวัยกลางคนที่ตั้งใจเปิดเปลือกของสงวนโศว์บนสะพานลอยด้านหลังคณะอักษรศาสตร์ แน่ละว่าคุณหนูผู้อ่อนต่อโลกอย่างลักษณะนี้ได้แต่ยื่นร่องให้กระซิกๆ เมื่อถูกชายโรคจิตคนนั้นไล่ต้อนเอา โชคยังดีที่ภูมิซึ่งเป็นสถาปนิกงานรับน้องผ่านมาพบเข้าพอดี เขาตวาดไล่พร้อมจะแจ้งความทำเอาชายคนนั้นวิ่งกระเจิดกระเจิงหนีแทบไม่ทัน

นั่น... คือจุดเริ่มต้นของความรักแสนหวานที่คนรอบข้างล้วนอิจฉา และกลายเป็นอดีตแสนชื่นมื่นที่ผ่านพ้น... ไม่มีวันหวนคืน แม้ภูมิจะพยายามอย่างเอาเป็นเอาตายที่จะให้ลมรักพัดหวนก็ตามที น้อยคนนักจะรู้ว่า... ผู้หญิงบอบบางที่ดูหัวอ่อน ไม่มีปากมีเสียงราวนางเอกละครน้ำเน่าอย่างลักษณะนั้น บทจะใจแข็งขึ้นมาก็ไม่มีใครเปลี่ยนใจได้แม้แต่บิดาที่เธอเคารพเชื่อฟังที่สุด ยังต้องยอมแพ้ ใจหนึ่ง... ธรูวาก็สงสารและนึกโกรธภูมิแทนเพื่อน แต่อีกใจ... เธอก็ยังไม่ปักใจเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าชายหนุ่มจะคิดนอกใจลักษณะที่เห็นคาตาจนจริง ๆ ภาวที... อาจจะเป็นการจู่โจมของ 'ใครบางคน' ที่อยากให้งานวิวาห์ล่มสลายจนก็เป็นได้

ไม่ว่าเพื่อนจะตัดสินใจอย่างไร ธรูวาก็เคารพการตัดสินใจนั้น และพร้อมจะอยู่เคียงข้างเสมอ คอยภาวนาให้เมฆหมอกแห่งความหม่นเศร้าสลายไปจากชีวิตเพื่อนรักคนนี้เสียที...

ลักษณะที่ดัดเตอร์ด้วยแววตาเลือนลอย แม้พยายามซึ่มจับความงตมามตระการตาของรูปสลักนูนต่ำแสนอ่อนช้อยและพิสดารเบื้องหน้าเพียงใด แต่ภาพบาดตาเมื่อครั้งอดีตกลับยังคงลอยวนเวียนหลอกหลอนอยู่รำไป แถมยังแจ่มชัดราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วันหาที่ที่ผ่านมานี้เอง ภาพที่... เป็นดั่งคมมีดกรีดลึกลงกลางดวงใจให้เจ็บช้ำและตอกย้ำถึงความรักที่ปลิดปลิวกลับคืนสู่มือผู้หญิงคนนั้น... ผู้หญิงที่เป็นทั้งเพื่อนและอดีตคนรักเก่าที่ภูมิยังคงให้ความสำคัญอยู่เสมอ

พี่รักไหมนะครับ...

หญิงสาวแม้ริมฝีปากแน่นเมื่อคำรักแสนหวานกระซิบแผ่วแผ่วดังอยู่ในโสตประสาท เธอสะบัดศีรษะแรงๆ เพื่อสลัดภาพของดวงตาสีนิลคู่ที่น่าเชื่อมไปด้วยความรักยามชายหนุ่มในความทรงจำจืดจางปากหยักหนา ลงบนหลังมือของเธอแล้วตั้งสติกับ ‘งาน’ ที่ต้องทำเบื้องหน้าอย่างสุดความสามารถ ที่จริง...เดือนเด่นก็พูดถูก ถ้าเธอจะเก็บข้อมูลไปเขียนฉากเลิฟซีนร้อนแรงในนิยายเรื่องใหม่ซึ่งได้รับคำบัญชาแบบบังคับจากบรรณาธิการหรือพี่แป้วแห้วบรรณาธิการชายใจหญิงที่เคยเป็นพี่รหัสของเธอสมัยเรียนมหาวิทยาลัยจริงๆ ละก็ เธอเปิดซีดีไปหรืออ่านหนังสือนิยายอีโรติกของนักเขียนมือฉมังทั้งหลายเพื่อเป็นแนวทางก็ได้ ไม่จำเป็นต้องแล่นมาไกลถึงอินเดียหรอก แถมการมาเยือนดูตำรากรมสุตรกลางๆ ผสมกับความเชื่อในนิกายตันตระแบบนี้ก็ไม่ได้ช่วยให้เธอเขียนฉากหวิวหาวพวกนั้นได้สักนิดแต่อย่างน้อย...การได้มาเยือนดินแดนในฝันพร้อมเก็บข้อมูลต่างๆ นานาเพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในนิยายก็จะเป็นข้ออ้างที่สมเหตุสมผลพอที่ภักสินธุ์บิดาจะปล่อยให้เธอและเพื่อนๆ มาเยือนอินเดียกันเองประสาบัณฑิตใหม่ไฟแรง ผู้อยากจะทำเรื่องเที่ยวเปิดหูเปิดตาบ้าง

อย่างน้อย...ก็ยังดีกว่าต้องทนเผชิญหน้ากับคนใจร้ายที่คอยตามรังองจนถึงบ้านทุกวันจนเธอไม่มีสมาธิจะเขียนหนังสือนั่นละ...ขนาดภักสินธุ์ออกปากไล่ไม่ให้รู้ก็ครั้งต่อก็ครั้งก็ยังเพียรกลับมาพร้อมช่อดอกไม้สีหวานอย่างที่เธอชอบหรือขนมเค้กยี่ห้อโปรดของเธออยู่นั่นเอง แม้จะรู้ว่าของกำนัลเหล่านั้นจะต้องถูกบิดาเธอโยนทิ้งลงถังขยะต่อหน้าต่อตาก็คงตามที ลักษณะพยายามเลี่ยงจะพบหน้าภักสินธุ์จริงๆ อยู่เกือบครึ่งปีเพราะกลัวจะเจออันกลับไปคืนดีกับเขา และ...ต้องทนอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออกเช่นที่เคยทนมาตลอดระยะเวลาที่คบกัน...หญิงสาวจำได้ว่าเดินทางขึ้นเหนือล่องใต้เที่ยวทั่วไทยอยู่พักใหญ่ก่อนจะขยับไปตระเวนเที่ยวรอบๆ ประเทศเพื่อนบ้านไปจนถึงยุโรปและอเมริกา และตัดสินใจกลับไปเขียนนิยายที่ร้างรามาานเกือบปี ท้นที่ที่ปลายนิ้วแตะคีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์ความคิดและจินตนาการที่กดอัดอยู่ภายในก็ฟุ้งฟรุ

ออกมาราวกระแสน้ำปล่อยจากเขื่อนที่กักน้ำไว้นานปี ฉากรักหวานซึ่งและเนื้อหาเข้มข้นปนเศร้าเคล้าน้ำตาที่อ้างอิงจากเลี้ยวหนึ่งของชีวิตตนเองถูกถ่ายทอดผ่านตัวอักษรที่บรรจงปั้นแต่งอย่างสวยงามที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้ จนเธอคิดเองเออเองว่านี่คือผลงานที่ดีที่สุดที่กลั่นออกมาจากหัวใจ

ทว่า...เมื่อต้นฉบับไปถึงบรรณาธิการมือฉกาจ มันก็ถูกตีกลับให้เธอแก้ไขลดทอนความหม่นเศร้าของเนื้อหารวมไปถึงเพิ่มเติมการรื่นแรงหรือทวาระหว่างพระนางอย่างที่กำลังเป็นที่นิยมในตลาดปัจจุบันสุดแทรกเข้าไปด้วย เมื่อเธอจำใจแก้ไขและส่งต้นฉบับกลับไปใหม่ก็ถูกติงว่าไม่สมจริงให้ลองแก้อีกรอบ

...ฉากปะกันแหลมเนี่ย ง่ายจะตายไปยายไหม เข้าใจหรือเปล่ายะว่าปะกันแหลมแปลว่าอะไร...

ไอ้เข้าใจมันยากเธออยู่หรอก แต่จะไปเอาประสบการณ์ที่ไหนมาเขียนกันเล่า ขวดยุคเธอยังไม่เคย เรามีเองก็ยังไม่ภาพบุรุษไม่เคยแตะต้องเธอมากไปกว่ากอดหรือหอมแก้ม มิหนำซ้ำกลิ่นธูปยังคอยจับตามองไม่ให้ใครพาลูกสาวออกนอกกลุ่มอกทาง แล้วเธอจะไปรู้ได้อย่างไรว่าไอ้ปะกันแหลมที่วานันให้ความรู้สึกแบบไหน

อยากจะบ้าตาย!

ลักษมีเริ่มส่งผลงานให้สำนักพิมพ์พิจารณาและได้ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อครั้งเรียนอยู่ปี ๓ เธอถนัดเขียนนิยายรักหวานแหววเนื้อหาเรียบง่ายและน่ารัก กึกกักประเภทพอแถมแถม ไร้ฉากโศกเลี้ยว นิยายของเธอได้รับความนิยมระดับหนึ่งในหมู่นักอ่านจนได้เซ็นสัญญาเป็นนักเขียนในสังกัดสำนักพิมพ์เครือเวิร์ดอายพับลิชชิง บริษัทยักษ์ใหญ่เจ้าของสื่อสิ่งพิมพ์ชื่อดังและมีผลงานออกมาอย่างต่อเนื่อง เพิ่งจะมาท่างหายไปเกือบปีตอนที่หลบไปเลียแผลใจหลังงานวิวาห์พังครืนไปต่อหน้าต่อตาตัวเอง เมื่อต้องปรับตัวให้เข้ากับกระแสความนิยมในท้องตลาดที่หลังไหลไปทางนิยายกึ่งอีโรติกรื่นแรงจนแทบลวกตาคนอ่านเช่นนี้ คนที่ไม่ถนัดรับมือกับความเปลี่ยนแปลงเช่นเธอถึงกับ

ทำอะไรไม่ถูกอยู่พักใหญ่กว่าจะตั้งหลักได้ ในเมื่ออยากทำงานเขียนต่อไป เธอจึงจำใจยอมตามน้ำอย่างช่วยไม่ได้

ปัญหาคือ...เธอเป็นนักเขียนประเภท 'ตีสต์แตก' ถ้าไม่เคยมีประสบการณ์ หรือยังไม่ได้รวบรวมข้อมูลอย่างถึงแก่นก็จะเขียนงานไม่ออก การสอบถามถึงแง่มุมต่างๆ ของเรื่องที่ต้องการจะเขียนอย่างละเอียดยิบก็พอกล่อมแก่ลุ่ม ช่วยได้บ้าง แต่ใครหน้ไหนจะกล้าจารลงในเรื่องบนเตียงรวมไปถึงเรื่องอารมณ์ความรู้สึกให้เธอฟังทุกเม็ดกันเล่า จะหวังพึ่งประสบการณ์ตรงจากคืนเข้าหอของตนเองก็เป็นไปไม่ได้เสียแล้ว ครั้นจะฟังสองสาวแสบเพื่อนซี้ก็ดูจะไม่ได้เรื่องอีกเพราะต่างก็ไร้ประสบการณ์พอกัน เพื่อตัดปัญหาเธอจึงปลั่งปากออกไปว่าจะเดินทางไปดูตำรากรมสูตรของจริงถึงถิ่นกำเนิดให้เห็นกับตา แล้วก็จะเขียนนิยายร้อนแรงที่สุดเท่าที่ทำได้ออกมาให้ได้

‘เออ...หาอย่างกับไอ้หลักสูตรบ๊องกันแหล่มแฮะมันเปิดสอนกันข้างทางอย่างนี้ละ’

ดวงหน้าหวานเงยขึ้นมองภาพสลักแสงงดงามตระการตาอีกครั้ง พวงแก้มแดงปลั่งขณะพินิจท่วงท่าเสพรักพิสดารที่จำหลักมาแต่สมัยโบราณ เธอเบือนหน้าไปทางอื่นอย่างเคอะเขิน ความหยิบแผ่นพับประวัติกลุ่มวิหารชชुरาโหในกระเป๋ายามักเลื่อมใบเอื้องที่สะพายอยู่ ดวงตาคมซึ่งได้แพนตาองหนนาโล่มองตัวหนังสือภาษาอังกฤษไปซ้ำๆ ที่ลบบรรทัดอย่างตั้งอกตั้งใจ

วิหารชชुरาโห หรือที่เรียกกันว่ากลุ่มวิหารชชुरาโหนั้นสร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์จันทะเมื่อคริสต์ศักราช ๙๕๐-๑๑๕๐ โดยใช้เวลาในการสร้างจนสมบูรณ์ราว ๒๐๐ ปี เดิมทีมีวิหารอยู่ทั้งหมด ๘๐ หลัง ปัจจุบันเหลืออยู่เพียง ๒๕ หลังเท่านั้น ว่ากันว่าวิหารนี้เคยรุ่งเรืองและยิ่งใหญ่มาอยู่ช่วงหนึ่ง ผู้มีจิตศรัทธาในองค์พระผู้เป็นเจ้าของศาสนาพราหมณ์อินเดียต่างหลั่งไหลมาสักการะอย่างไม่ขาดสาย ความโดดเด่นของกลุ่มวิหารนี้คือภาพสลักนูนต่ำที่อ่อนช้อยงดงามและมีรายละเอียดซับซ้อนอย่างไม่น่าเชื่อว่าช่างฝีมือในสมัยนั้นจะรังสรรค์ผลงานตระการตาเช่นนี้ขึ้นมาได้ด้วยอุปกรณ์เพียงไม่กี่ชิ้นเท่านั้น

สิ่งที่ทำให้ซุราโหดงัดและเลื่องลือไปทั่วโลกก็คือภาพสลักเหล่านี้เอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาพสลักของการเสพรักที่เชื่อกันว่าจำหลักขึ้นตามตำรา กามสูตรอันมีแนวคิดแบบตันตระที่มองเรื่องกามคุณเป็นหนทางแห่งการ หลุดพ้นเป็นพื้นฐาน คนต่างชาติอาจมองภาพเหล่านี้เป็นเพียงภาพอนาจาร จากความคิดพิเรนทร์ๆ ของคนในยุคโบราณ หากไม่ว่ามรดกโลกที่องค์การ ยูเนสโกได้ทะเบียนไว้นี้แฝงความคิดทางปรัชญาลึกซึ้ง ภายใต้อูฐสี่ลัมหม่น ทุกก้อนและเบื้องหลังภาพสลักทุกภาพล้วนแล้วแต่เปี่ยมด้วยแรงศรัทธาที่มี ต่อพระผู้เป็นเจ้าทั้งสิ้น

ภาพสลักที่บริเวณกำแพงชั้นนอกนั้นแสดงถึงกิเลสมีดดำของมนุษย์ที่ ยึดติดอยู่ในเนปสรสจนต้องเสาะแสวงหาวิธีการและท่วงท่าที่จะกระตุ่นร้าว ประสาทสัมผัสทั้งห้าให้ได้รับความเปรมปรีดิ์ถึงขีดสุด มีแม้แต่การร่วมสังวาส หมดไปจนถึงร่วมสังวาสกับสัตว์ที่แสนจะวิปริตเหลือรับ แต่จริงแล้วภาพสลัก เหล่านี้เป็นเพียงสัญลักษณ์ที่ให้ผู้มาสักการะเทพเจ้าได้พิจารณาถึงกิเลสที่อยู่ ในจิตของตนและถอดกิเลสตัดเหาเหล่านั้นเอาไว้ที่กำแพงชั้นนอกก่อนที่จะเข้าไป สักการะเทพเจ้าที่อยู่ในทิพย์สภาวะเหนือความปรารถนาและกิเลสตัดเหา อันหยาบกระด้างทั้งปวง ตัดเหาเดียวที่เทพเจ้าพึงมีคือความปรารถนาอันแรง กล้ำที่จะให้สรรพสัตว์พ้นทุกข์

ลักษณะรูปลักษณ์กับศรัทธาของมนุษย์ที่เป็นแรงผลักดันให้มนุษย์สร้าง โบราณสถานอันยิ่งใหญ่และน่าทึ่งเช่นนี้ขึ้นมาได้

'While God waits for His temple to be built with Love, men bring stones.' ('ขณะที่พระผู้เป็นเจ้าทรงรอให้วิหารของพระองค์สร้าง ขึ้นด้วยความรัก มนุษย์เอาศิลามา', หิงห์ฮ้อย แพลโดย ประดิณ ชุมสาย ณ อยุธยา และ ระวี ภาวิไล) วรรคทองของท่านรพินทรนาถ ฐากูร กวีเอก แห่งอินเดียดังแว่วขึ้นในโสตประสาท เธอเห็นด้วยกับวรรคทองนี้ครั้งหนึ่งว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ปรารถนาในลาภสักการะจากมนุษย์ผู้ศรัทธา แต่...วิหารที่ สร้างขึ้นด้วยก้อนศิลานั้นย่อมหล่อหลอมด้วยความรักที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้า